

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. III. Vtrum species, quæ remanent in hoc Sacramento, possint
immutare aliquid extrinsecum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

DV BIVM III.

Utrum quantitas conseruetur eadem actione extra subiectum, quâ conseruabatur in subiecto?

10.

IDEM proportione intelligendum de quolibet accidente reali, si diuinâ potentia poneretur extra omne subiectum, etiam quantitatem, in quo dubio

Quidâ affirmant si non pedit à subiecto vt causa efficiens.

Aliqui partem affirmatiuam tenent, quando accidens non pendet à subiecto tanquam causa efficiens, si enim subiectum effectiue concurreret, certum est opus esse nouo influxu, vt forma extra illud à solo Deo conseruetur; si verò nullam causalitatem effectiuam exercebat, vt quid alio influxu opus erit?

Plerique negant.

Sed plerique censent conseruari aliâ actione in subiecto, & alia extra subiectum, quâ sententia videtur verior.

Negatiua defenditur.

Probatur 1. si accidens primò produceretur extra subiectum, eius productio differret à productione, quâ produceretur in subiecto, illo materialiter concurrente; cum prior actio sit creatio, vel creationi omnino similis, posterior verò differat essentialiter à creatione, nec cum eâ habeat similitudinem, ergo etiam conseruatio accidentis extra subiectum, & conseruatio in subiecto materialiter concurrente differunt, cum vel conseruatio sit idem in re, quod prima productio, vel saltem proportione respondeat, & proinde quando primæ productiones differunt, conseruationes illis respondentes debeant differre.

Eadem est actio, quâ producitur entitas, & vnitur subiecto.

Probatur 2. actiones & conseruationes specificantur à terminis ad quos, & ubi tales termini sunt diuersi, etiam actiones distinguuntur; ergo actio eductiua, & non eductiua differunt, cum habeant terminos totales distinctos. quod ostenditur, quando aliquid producit in subiecto dependenter ab illo, tanquam causâ materiali, ex quâ educitur, vna eademque est actio, quâ producitur entitas, & vnitur subiecto, ita vt forma cum suâ inherentiâ producat: nam formam educi de potentia alicuius tanquam causæ materialis, nihil est aliud, quàm produci cum intimâ sui vnione, & inexistencia in alio, à quo tanquam receptiuo dependeat, ita vt nihil possit dici educi ex alio, cui intime non vnitur, nec quidquam possit exerce-re causalitatem causæ materialis, respectu alicuius formæ, nisi eam in se recipiat, ex quo patet huiusmodi actionem habere pro totali termino formam cum sui vnione, & proinde habere terminum totalem distinctum ab actione non eductiua, quæ respicit solam formam pro termino.

Confir. productio animæ rationalis distinguitur ab actione eius vnitiuâ, ergo similiter dicendum productionem, vel conseruationem formæ non vnitiuam differre à productione vnitiuâ eiusdem formæ.

Ex quo patet ad hoc, vt nouus concursus Dei requiratur ad alicuius rei conseruationem, non esse necesse, vt aliqua causa particularis effectiue concurreret, cuius concursus pereat, & sit sup-
plendus.

ARTICVLVS III.

Utrum species, quæ remanent in hoc Sacramento, possint immutare aliquid extrinsecum?

AFFIRMAT, quod patet experientia. Ratio est quod species suam entitatem actiuam retineant, & per separationem suâ à substantia non acquirant quidquam impediens quò minus agere possint, ex quo oritur, vt idipsum possint separata, quod poterant per virtutem sibi intrinsecam, dum recumberent in substantia, mediante quantitate: quod etiam fuit conueniens, vt præsentia corporis Christi sub iisdem speciebus te-geretur. ex his patet quod possint mutare exteriora corpora.

Circa responsionem ad 2. Aduerte D. Th. non velle vim aliquam nouâ diuinâ virtute speciebus communicari, vel præexistentem augeri, vt possint agere, sed eo ipso, quo diuina virtute existunt sine substantia, eis dari vt possint agere conformiter suæ naturæ, quam retinent.

Ex hoc deducit D. Th. responsionem ad 3. species etiam separatas posse tanquam instrumenta substantiæ, cui inerant, producere substantialem formam; cuius doctrinæ veritas pendet ab ea quæst. num accidens possit producere substantiam in virtute & tanquam instrumentum substantiæ, de quo in Physicis tractatur.

Hic queri posset quando species sacramentales alterantur, à quoniam reducuntur ad statum naturalem, v. g. si nimium frigeant, rarefiant, à quo reducuntur ad pristinam temperiem & densitatē.

Resp. reduci à Deo suppletore defectum causæ secundæ seu formæ substantialis, quæ si adesset, nata esset sese ad statum naturalem reducere.

ARTICVLVS IV.

Utrum species sacramentales possint corrumpi?

AFFIRMAT, quod patet experientia, quæ constat species consecratas calefieri, putrefieri vsque ad dissolutionem temperamenti. Ratio ex dictis potest elici: constat enim qualitates retinere suam entitatem, & existere in hoc Sacramento, modo quantitatio: possunt ergo per agens naturale destrui, & corrumpi per eductionem contrariarum qualitarum ex potentia quantitatis.

Est autem notandum posse duobus modis esse terminum corruptionis, primò per se, & directè, vt cum agens introducit qualitatem directè repugnantem ei, quæ destruitur. 2. ex consequenti, quæ admodum enim quando accidentia existunt in substantia, contingit aliqua per se, & directè destrui, aliqua verò interdum per accidens & ex consequenti ad destructionem subiecti, vt cum ita alteratur subiectum, vt eius forma sub illo statu non possit permanere, contingit eius proprietates corrumpi ex consequenti ad destructionem subiecti: ita in speciebus consecratis potest accidere vt aliquando qualitates directè & per se corrumpantur, aliquando per accidens, vt cum tanta est aliarum alteratio, vt si adesset substantia panis, non posset sub eo statu remanere, tunc enim eius pro-
prietates